

EL FLUVIOL

Periódic ab ninots

XIULARÁ UN COP CADA VEGADA

Preu: 15 céntims

No s'estableix el cambi
no més ab la premsa estrangera

Redacció y Administració:

Imprempta Alzamora, Clivillers, 16
aont deurá dirigirse la correspondencia

MALALTS

Ensaig ballable en *re menor*

Desde que per benevolensa de nostre Director vaig deixar la ploma a l'acabar la tasca que m'estava senyalada en el nombre anterior fins avui, se pot dir que la situació higiènica d'Olot s'ha empitjorat de debó. ¡Válguem Sant Roc gloriós, y quina manera de caure malalta la gent!

Ja ho deiem nosaltres que aquí hi havia una malaltia molt greu, que minava'ls esperits y corsecava les estranyes a grans y xics. ¡Oh! y lo pitjor es que aquesta cada dia s'extén y es complica més. Ja no es sols l'*Hipocritis aguda*, que nosaltres diagnosticarem, la que causa més estragos. Aquestos dies l'experiencia'ns ha fet registrar casos d'aquesta, ab alarmants complicacions de *Barritis* (vulgo *barra*, *desvergonyiment*, etcétera), que de no empleiar un tractament *radical* y enérgic, podria portar fatals conseqüències als atacatss, tals com pertorbació mental de llurs facultats, en quin tristíssim cas serien ineficassos els auxilis de la ciencia y sols s'imposaria l'aïllament complet de les víctimes, per la ausencia, bon gust y tranquil·litat de la gent sensata, dic, sençera.

Olotins: aixó no va bé; vosaltres no'ns voleu fer cas y acabareu malament. Cuideuvos, que la major part esteu malalts; no volgueu que d'aquí poc temps d'Olot se'n tingui de dir la ciutat dels ximpls. Ja sé jo que molts de vosaltres, extranyats, me direu:—¡Jo malalt?... ¡y de qué?... ¡Si res me fa mal!—¡Pobrets...!, jo us contestaria...; ¡qui de vosaltres será tan perfet, ben conservat, que en l'intricat conjunt de pesses que constitueixen vostre organisme no s'hi trobi una rosca escorreguda, una engravació gastada, una xaveta perduda o sisquera *un cargol fluix*, que us fassi perdre la bona armonia que deu sempre regnar entre'l cervell y el cor, órgans de l'enteniment y de la voluntat?... ¡Pobrets, vos repetiria. Repasseulo'l vostre interior o féu-vosel repassar per un que hi entenguí; podreu tenir totes les pesses en son lloc, però lo que es un cargol fluix... li trobareu, y no hi feu bromes, cal apretarlo, puix si en aquesta posició s'arrovella, el mal no té remei y esdevé crónic, com molts casos n'hem trobat.

Fa veritable llástima, al fullejar les planes de l'història, veure les calamitats que aquesta malaltia ha portat a tots els pobles, molt en particular als petits que, com el nostre, no disposen d'elements prou *radicals* pera combátrela. Aquí no ha respectat ni

sexes ni edats y no es el Merlot qui us ho diu, no, es l'experiencia que, ab exemples aclaparadors, ens ho ha demostrat palpablement durant aquestos últims dies. Mes perquè no poguen posar en dubte les meves paraules, aquí van extrets fidelment del diari de nostra clínica, alguns casos que hem pogut estudiar d'aprop y que són suficients pera deixar convenut al més incrédul.

Primer cas.—Jovenet distingit, de bona familia, perfil característic, llarga melena, etcétera. Li entrà forta mania d'escriure ab ploma sobradament pesanta pera ses forces intellectuals, necessitant per aital motiu que persones d'amciós sexes l'ajudessin en sa tasca. Del nostre reconeixement ne resulta una *hipocritis barruda*, ocasionada per l'acceleració repentina del voliant, dit de la saviduria, y d'una femella escorreguda en l'arbre de les enveges.

Segon cas.—Una aristocrática dama, hermosa, fresca si es vol, jove encara, reconeguda (pro pudor) per medi de la Radioscopia, li hem trobat encabellada la corda del Sentit Comú, ocasionantli forta commoció en la capseta dels Odis Mal Reprimits (de pronóstic reservat).

Tercer cas.—Aixerit doctor y conegut escriptor (*en la buena prensa*), jove, distingit, de tipo afemellat y aires seductors. No escrivia mai que no ferís traïdorament, amparat ab el vil escut del pseudònim; reconegut escrupulosament li hem trobat... (atúrat, ploma, que aniríem trona avall).

Quart cas.—Vell artista, d'edat avensada, *avi* ja, cutis apergaminat, caràcter absolut y avassallador, maniàtic de tota la vida. Volia esser director d'orquestra y tan sols sabia tocar el *violón*. Examinat com el cas s'ho mereixia, li hem trobat fluixos tots els cargols que aguanten la tapa de l'enteniment, pèrdua de l'aixeta del dipòsit de les enveges y el caixó de la malícia tan usat que no's pot tancar. Cas únic en que creiem inútils tots els auxilis de la ciencia; morirá tal com ha viscut: maniàtic, envejós, maliciós y ximple.

La llista dels reconeixements efectuats es molt nombrosa, mes vos apunto tan sols aquets quatre per esser actualment els més importants, sens perjudici de tornarmen a ocupar més extensament, si les circumstancies ho reclamen, sempre que trobin bona acullida aquesta mena d'estudis psíquic-neuraténic-ballables.

Y prou pera avui, perquè'l Director em renyará per llarc y pesat.

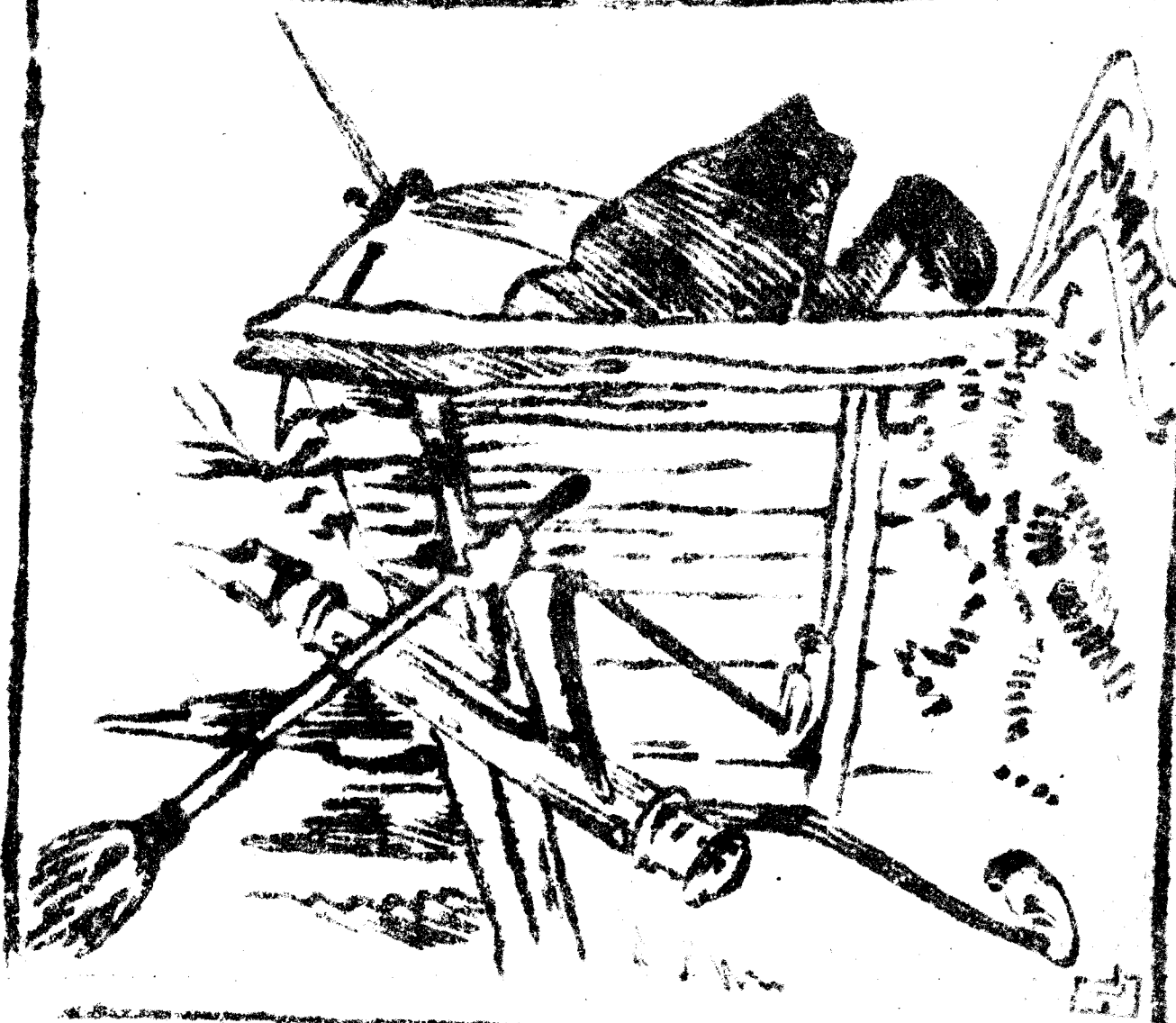
MERLOT

[Handwritten signature]

Handwritten note:
 1903 11 15 1904

BON CONSELL

11

EL FLUVIA

Les aigues que caigueren
del cel l'estiu passat,
no totes se perderen,
maleit fruit han donat.
Aquelles que baixaren
airades riu avall,
les planes devastaren,
els boscos y la vall.
Arreu ont s'enfiltraren
deixaren greu dolor;
arreu allà ont passaren
deixaren gran tristor.
El riu de nostre poble,
el nostre riu *Fluviá*,
que sempre ne fou noble,
miserable's torná.
No content d'escampar
arreu la pó y la mort,
un fill fa poc portá
que l'odi es son amor.
Un mes fa que parí,
traient de ses entranyes
un fill, que son verí
escampa arreu ab manyes.
Vol llibertat y ens *lliga*.
Vol amor y ell odi té.
Vol també que arreu se diga
que es del mal el davanter.
Vol convertir y denigra.
Vol cultura y perverteix.
Vol també que tothom diga
que son brí el poble estergeix.
Vol allunyar d'un casal
al menut jovent del poble.
Vol que arreu soni ben alt
que'l seu cor res té de noble.
Vol matar a una revista
que pregon a un gran ideal.
Vol que arreu salti a la vista
que son odi es molt brutal.
Vol sembrar en nostra vila
vil planter, quin fruit es guerra.
Vol que no visqui tranquila
la gent de la nostra terra.
Vol, ab la cara tapada,
moure lluita fraticida.
Vol que's digni ab veu templada
que sa idea es envilida.
Vol esser de Catalunya
y mou brega als catalans.
Vol que's vegi de ben llunya
l'enveja que té als germans.

* *

D'aigua bruta s'amamanta,
d'aigua bruta que, felosa,
ben felosa y amarganta,
ne passa sa gorja odiosa.
L'enveja, l'odi y el fel,
tan sols nien dintre seu.
Maleit crec n'es del cel.
Maleit crec n'es de Deu.
No té en son cor ni en son pit
un pensament d'honradés,
encar que n'es dirigit
per un jove molt *cortés*.
Quan ¡pobret! y foll sedeja,

son director l'alimenta,
puix que aquest sempre *babeja*
baba de fel, molt dolenta.

.....
Crec que an a qui em refereixo
el dirho no es precisat;
que es un riu que compadeixo...
Penso queda ja explicat.

PAU CHABICA

SOBRE EN T., TOU, TONTO
d'«El Fluviá»

Ficseuvos ab l'elefant de ca'n Pi-pí, ninot xerraire, quan parla de cultura y de política; ficseuvoshi, que val la pena de veure com ganyoteja, l'escanyolit, embestint als diables de *Revista Olotina*.

Mes, ¡oh tros de cóniem, esquifit y brut!, ¡a qué convides? ¡A que pugem al carro que menes? No estem per convits a comedia tanta, que l'art de fer riuere no resulta sota les *teules*.

¡Oh Tou, ab lluna a la clepsal! ¡Qué es aixó de pau y cultura? ¡Un bullit? ¡Una olla? No pas altra cosa pots entendre, actual cuiner de *Ca'n Xeixanta*, rentaplats de l'*Hotel Gli Sacristani*.

Y de *Sacristani* apropósit: ¡a qué, enfarfegat, parles de catòlics? ¡Te coneixem, herbeta: ets la maraduix! Com *El Fluviá*, no tens pares que't defensin; ni el nom que tens goses publicar, perquè les calses no poden defensarte desde que t'emprovares la *pessa llarga*.

¡Y pera ensajar fortuna la poma de la religió'ns ofereixes? ¡Pobre Tonto! ¡Que no ho sabs que no es pera nosaltres mastegarla la poma aquesta?

¡Y els parles d'un frare an els de la *Revista*? ¡Pobre frare! ¡No'ns parlis de frares! A Olot són comptats els que no són frares. Aixó es la moda... obligada. Mes jo podria dirte del frare que mentes, que el bon home va ficarse *llavors* en camises d'onze varres, que de poc més en altra camisa se li hauria tornat. Ell no tenia malícia, no tenia la teva, senyor fabricant de llangonisses, que, *viu* com ets, ab tes gires vermelles y esguart de conquistaire... esperitual, te surts de tot compromís.

En quant a *llibertat y cultura*—la teva, en llenguatge revolucionari,—la menes ben turca la comparansa. ¡Li busques un gep a la llibertat revolucionaria? No li busquis, no, que tractantse de *geps* no hi ha com el teu. ¡Se vol gep més gep, gep més fenomenal, que'l que has *cotut* a les espatlles de la *pietat* que professes? ¡Ai, trampes; no val a dir *veritats*.

Peró alló de les eleccions y del bon paper de l'esquerra sí que ho *xafes* bé... perquè la *mentida* t'ha escapat. ¡Perqué *dissimular*, *hombra*? No't confessis ab indirectes; quan menos fes com aquell gitano:

—Pare, vaig afanar un ronsal... ja sortirà l'ase...—

Com sortiras tu un altre dia, ab les gires vermelles, tes amistats entreombres y tes *gestes* d'aixerit y *gallardo*.

Amic Tou, adeu; ¡que a plena via t'esperen barretades!

TATANET

No me l'encendreu.....

Jo us l'encendré...

NOCTURN DE CARNAVAL

Es una nit d'hivern—pel febrer—en que'l magestuos Carnestoltes apareix ab sa brutalitat gens *serena*; l'immensa colla dels avesats a l'orgia, sense parar esment en la *oelístia*, ni ab les *lerrouxianes estels* ni ab sa *brillesa* de Plimsaul, agafen un *pulcre mantell* de nit y calsantse botes se'n van a fer el burro a qualsevulga lloc aont el deixin fer.

La lluna, dic, Madona Llucia, la tonta de sempre, la tapadora *poètica* dels festetjos d'amagatotis, ab cara de prunes agres o sia ab color ben esllanguit y una mica massa clar d'haver passat nits per la volta y ab recansa de no poguer fer arribar la seva veu fins al *papá*, feia *sa ruta*, no sé si ab *compás* o ab *regle*, però sí *plácidament... arreu... arreu... arreu...* per tots els *seus dominis* (la lluna es propietaria), però, propietaria y tot, sa llum es tan feble, sa veu se sent tan poc, que ni pera avisar als *papás* dels *nens* pogué ferse sentir, quan els enamorats, l'un sota d'una acacia, l'altra a dalt... els dos piulaven... morts de fret, llavors, quan la neu ho cobria tot, fins als jonolls del auell mascle, si els auells porten jonolls.

—¿Me quieres?

—Te quiero.

—¿De veras?

—Fins... fins a vares.

—Es que t'escalo...

—No, que ets massa nen.

—El pare es arcalde...

—El meu també'n vol esser, si pot.—

Y la *magestuositat* d'un vent que feu moure'ls branquillons de les acacies; les *gegantines* (?) petjades del que fugia, quan en plena nit y en lluna plena veia una *verdor esmeragdina*, y el soroll d'un balcó que s'obria, del que sortí una *blanca sombra* (?), deixá sense acabar el deliciós diàlec que la lluna, ab son *lluminíc sudari*, *rústic*, *desprenedor*, *olorífic*, *purífic* y si volen fins *neulistic*, embolcallava y que no he pogut saber mai més com va continuar la brillantor fantasiejadora dels nen y noia que en ple hivern s'aixopluguen sota branquillons que no portan *fullam verdós* y ni *brillen corpulents* y ni s'alsen com el petit *verger* florit.

El Carnestoltes, cansat de bullici, cerca una *nit de solitud* y cansat de la lluna que tant l'amoina's fica a dins d'un *sagrari* de sublimes y divinals belleses (abans els sagraris no més servien pera Deu). Y d'aixó tothom ne tremola, fins els llessols del llit del nen, en els que'l *papá* en vá hi cercá'l nen perdut; però una idea *lluminosa* li *apareix* y, calsantse les botes de talons alts, se'n va per les *escabrositats* dels Alps per si hi troba una *auriola lluminosa* que li dongui fe de que a l'estiu de 1907 el seu *crió* sabia escriure.

RUSSINYOL

SONADA

Sense permís, D... Dallonses,
que tant s'amaga la cara,
tot perquè la *gota baja*
no li embruti l'*alba* barba:
avui que al dijous gras som,
n'hi vull dir quatre de *grasses*.

El cas es, Sr. Fontelara,
que ab vosté y dos més són tres
que, tot amagant la cara,
ja sé cada un d'ells qui es.
Certs subterfugis no valen
quan mai s'ha fet ben bé'l pes.

L'un de *teules* s'alimenta,
l'altre ne coneix tres cents,
l'altre's baralla ab la *dóna*
y diu que viuen molt bé.

¡Tres cares y prestamistal
Es lo que tan sols entenc.

¿No veu, Sr. Barba *albada*,
que li fan fe un mal paper?
Altre temps, quan se n'anava
ab la gent que són de pes,
fins els versos li passaven,
La gota baja també.

Y avui que va ab criatures,
que nosaltres perdonem,
¿perqué encara omplena fulles
d'un paper tan pestilent,
que si fins per l'*excusado*
diuen molts que no serveix?

¿Perqué vol fer tant el tonto,
si per tonto ningú'l pren,
perqué's sab que té molt *fondó*
en monedes y segells,
que fins sab llatí y fins *moro*
y parla *algo* bé'l francés?

El nom famós de molts savis
que s'amaguen ab manteu
que no tenen les *cinquilles*
a pilons com té vosté,
no ha pogut sortir de *mare*,
ni a cosses ni a cops de *peu*.

Y vosté, Sr. Dallonses,
¿vol aná ab aquells marrecs
que no valen ni cinc céntims
y son porucs com se veu,
que s'abaixen les *calsetes*
y sempre estan fent rebecs?

¿Y gosá aná ab aquells savis
que a voltes li han pres el *pól*?
¿Se'n recorda d'allavores,
que *no* era vosté dels seus,
quines pallisses li daven
en *L'Olotí* y *El Deber*?

Vaja, deixis de falornies
y miris ben bé ont es
y veurá que no li quadra
l'anar ab els nens rebecs
que no tenen conciencia
ni d'allá ont fiquen els seus.

Gastará la saliveta,
Revista será lo que es,
y será molt més ben vista
com més la *piqui* vosté,
puix mai han d'acovardirla
les cosses de cap *burret*.

Y si estima tant la bossa
com ens diu y tots sabem,
entórnissen a la banca
y rebegis ab diner.

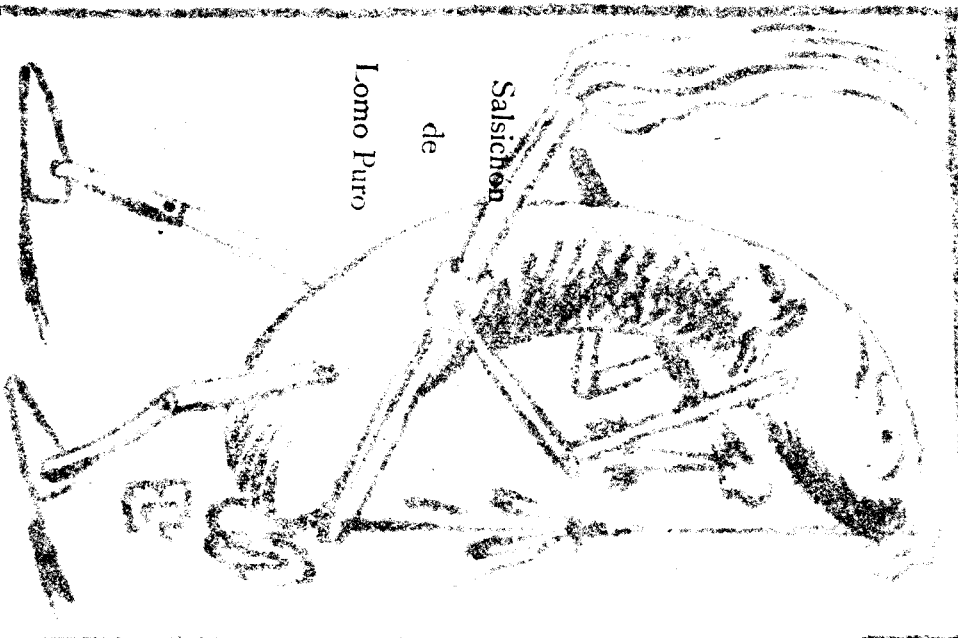
Cregui la meva paraula,
encara que no es de pes,
y deixi estar a *Revista*
que an a vosté res li ha fet,
y com més será mal vista
cregui, fará més diners;
certes campanyes en contra
ja sab que enlairen molt més.

Cada cossa que li donen
la fa llegí a més de cent
que abans ni tan sols la *veien*
ni hi havien parat esment.

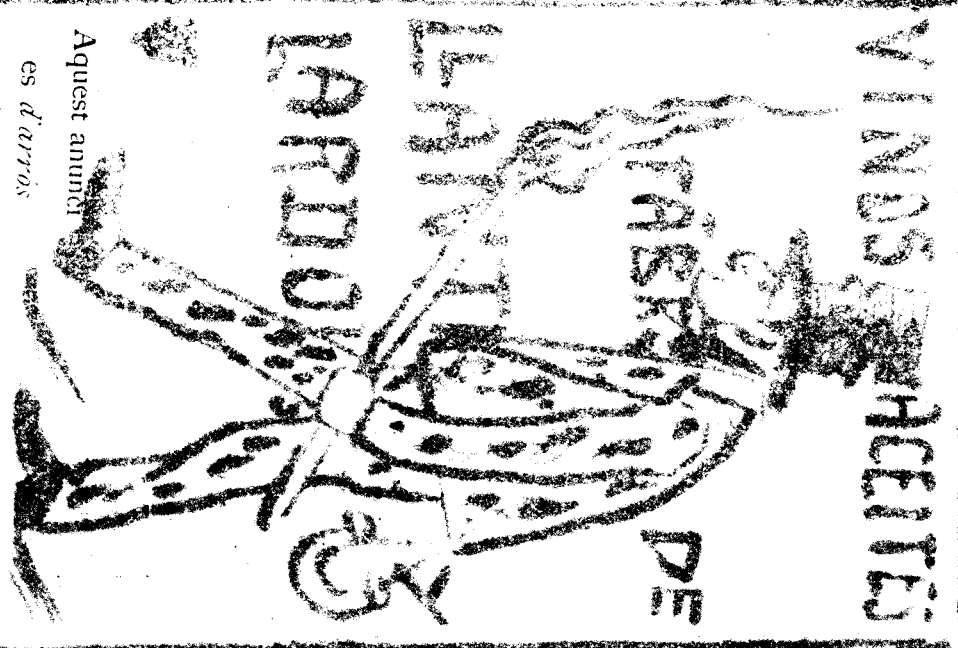
Para sus conocimientos
y els dels demés escribes.

Continúin la burrada;
servidor..... EL D'AIGUA CLARA

*El que tota la investiga,
ó vive mal, ó se muere;
tu punxa més que una ortiga
que ja t'escuden les teules*

Salsichen
de
Lomo Puro

VINOS ACETES DE
LAPIDONIA
Aquest anunci
es d'arròs

tot cercant el tamborino
n'ha trobat *El Fluvíol*.

Criatures, vells x doctors,
davant del Papau com hi fan l'os

POLÍTICA DE FLUVIOL

¿No ho saben, estimats llegidors? ¿No saben res del bellugueig d'aquets dies? ¿Dels descobriments haguts en nostra ciutat? ¿No'ls hi ha dit res nostra prempsa informativa? ¿No responen? ¿Res ne saben? Doncs llegeixin. Nosaltres, ab EL FLUVIOL sempre a punt de *solfa*, estavem l'altre dia *xiu-lant* ab l'activitat que'ns caracteriza, quan de sopte notarem *¡oh gran cosa!* que un empleiat municipal, ab un zel ben digne de recompensa, estava treballant en el compliment de son dever, com poques vegades fan; mes *¡oh dissort!* les notes armòniques y sonores de nostre instrument, que preludiva un *contrapàs*, ball que a més de seriós resulta una *rapsodia clericalasca* quelcom ensopidora, varen ferli aclucar les parpelles y, poc a poc, se quedá profonment adormit y abandonat llur treball. Varem aprofitárnosen y fent corre'ls *dítets*, però, aixó sí, sense deixar d'administrar dosificadament la música encobridora, ens apropiarem d'un tros de paper que de la seva butxaca li sortia y *¡oh reveiació important!* la que obtinguerem ab aquell *minúscul* periódic que, no sols es un *paper raquitic*, sinó que es un constant *paper ridícol!*

¿No saben quin *paperot* volem dir? Doncs sense fer embuts els hi direm. Era un nombre del fill del clerical *Deber*, d'aquell *Fluviá* per quin llit hi discorren en tropell les aigües brutes de les discordies, de l'odi y del rezel; d'aquell que ha vingut al món per obra de quatre *vells pansits* y dos *joves irresponsables* de les seves criaturades, car no han fet manifestacions que'ls acreditin d'*homes*; el que va náixer pera mossegar y sembrar la guerra entre germans y entre la classe proletaria, a la que diu vol defensar, però que d'amagat, seguint la tasca reaccionaria del seu pare, els condemna a morir de *fam* si no pensen com ell, si no voten pel nostre *diputat* (el seu), y aixó no ho poden negar, car el seu propi director (!) ne fou víctima en *il-lo tempore* y hauria sigut condemnat al no viure si en les últimes eleccions lleiglatives no hagués claudicat de llur idea progressista y no hagués anat pels pobles dels voltants a predicar, com a republicà (?), solidaritat d'ambiciosos y a mullar, ab l'exces del suc embrotador que li segreguen les seves *glándules salivals*, als pobres pagesos que, embadalits, escoltaven ses peroracions, sadolles de *sabonera barberil*.

Sí, volguts llegidors d'aquesta *gansa* d'EL FLUVIOL, aquell periódic (sic) dels contes de l'*avi Cabiach* va revelarnos que son *director de palla* es un que no está en el uso completo de ses *derechos civiles y políticos*, tal com contrariament prevé la llei d'impremta pera esser director d'un periódic, y que es un que sos coneixements son insustanciosos com la *carnd'olla*.

Com que ab lo dit de sobres ja'l coneixerá tothom, renunciem a senyalar més detalls y a parlar de certes *expulsions*...

Després d'avinentar als que aixó han llegit que, com que'l *paperot* ni pera la *bassa*'ns servia, el retornarem a l'adormit empleiat, car no volem mancar ni a Deu ni als homes, els hi supliquem ens dispensin si, tinguent l'obligació de tocar en broma la *sonada-polític-fluviolística*, ens ha resultat seriosa. Hi han coses que cal tractarleshi y essent avui dijous llarder bé prou divertits que estaran.

RICART DONA-TILA.

FLUVIOLADES

==En T. d'*El Fluviá* diu que a «La Gavia» hi ha un luxu propi de milords. Se coneix que está fet a viure en *corts*.

==En T. del riu trencá una llansa contra «La Gavia» perquè li pesa estigui situada allá ont es. Clar, com que está de *centinella* entre dos *caus* d'*hipocresia*.

==L'alegria de saber que som fills d'algú (y tindrà de ba-

llar tota sola ab el seu fill EL FLUVIOL—se refereixen a *Revisla Olotina*) ens ha fet embossar un forat de l'instrument —rotativa— y perxó potser no la sonarem diumenge que ve.

¡Es tan alegre saber de qui s'es fill y aixó declarat per un bort que no ha gosat dir mai el nom de sos pares!

¿Si, després de tot, *El Fluviá* coneixerá'l llot d'aont ha nascut, que no gosi dirho?

¡Ei!, tan finet!

LLIBRES REBUTS

Un livre de caricatures, per Max Beerbohm.

Les Vieux Maitres espagnols, per Timothy Cole.

CORRESPONDENCIA

Pere Pau.—Anirá al xiulet vinent.

Agulla de Cap.—Vosté va molt bé. Sembla enterat de lo d'Olot. Anirá y treballi.

Goliat.—¡Quin article m'ha portat vosté! Llástima que no hagi pogut sortir avui, dijous gras. Enví, home; ho veurá al número vinent, y si va com aquest sempre tindrà lloc abans que altres. ¡Ne tinc tant d'original y... molt tan neu-lal que....

J. C.—No torni a insistir; li diré lo mateix de sempre: vosté escolta y després va a la *lliga... ca...*

Y. A.—Bé les caricatures, però si n'ensenya cap més ni a ca'n *lliga-tous* ni al taller den Berga no les admetré.

Ll.—Sí, sí; molts s'ho pensen que es el que ara's torna a deixar barba, però ¡que hi farem! ja es una honra per la familia, si no més fes EL FLUVIOL ell. ¡Peró som tantal Cregui que no se'ns acabarà l'oli.

J. V.—¿S'ha enfadat perquè deia que li vaig veure l'orella? ¡Home, les porta tan llargues! ¡Si arreu surten! No més se veuen les orelles den J. V. y... ¿quina culpa hi tinc jo?

N. B.—*Errado*: no, no'l va comprar ell, el va fer comprar y ell el llegia a la colla y cada un de la colla deia «sí ja tinc», y es comprén. ¿Vol vosté imaginar-se una *registraria... tes* sense EL FLUVIOL? Sense *El Fluviá* potser sí, perquè va per suscripció.

Ell.—¡Home, que tants recados! Ja veu que *ani les patiti-co*. Si es prestaven tant pera dijous gras!

Pere petit.—¿Qué vol que li diem ¡pobre nen! Treballa massa y copia massa lo que li dicten. Desenganyis: *totes les precocitats són o malalties o fenòmens que arriben a ensenyarse per cinc céntims*. Jo sé d'un nen que encara mamava y ja deia que era casat y deia a la dida:—¡¡Vull portar els cabells llargs, que semblaré homell!—Y els hi deixaven portar.

Fluviol petit.—Vosté ja'm costa déu céntims ben inútilment. Apreta al pobre Cabiach y bé prou que l'apreten els seus animantlo. Repari que ja segueix els consells den Barnadas; ja torna a fer rondalles, encara que ab *pebra* y sense sal, però la sal ja vindrá quan canti alló de

*Sal, sal morena, sal,
sal del Fluviá...*

que'l rebre't tocará.

Pere Claus.—Anirá.

Flocs.—¿Encara hi torna? Vosté'ns voldria portar a presiri y massa que'ls caricaturaires potser ens portaran trona avall. Y allavors ¿qui aguanta la feina? Mossén Pujol sempre amagat, mossen Burch o a Bianya o a ca'n Berga y l'amo sempre darrera la paperina. ¡Ves qui ho aguanta, perquè de les criatures no s'en fii mai! No tinguent l'edat, tenen la feblesa (precositat) de ferli el *pipi* al llit. Y l'anar moll fins dormint, se guarda pels que bavegen.

Feliu.—Veu com li deia que'l tenien tots a la butxaca? ¡Y el coleccionen, perquè en T., a més de doctor, es *bibliófil* y li agrada repassar les coleccions antigtes! Com que no té feina ni... criatures, ab alguna cosa s'ha d'entretenir.

A. M.—Deixis d'orgues; ja va anar ab un advocat (no sé si de peu de marge) y ¡va desfer l'enigma. Va dirli que era la dida y el xicotet tan content.

F. M.—¡Qué hi vol fer! La firma y l'*agemollida* den Cortés es una de tantes contestacions a *Parlem clar*. Li poden fer explicar la nit de l'apedregada a l'Albó.

Tit.—Entre vosté y un altre'm faran prevaricar ab el rondallaire Cabiach. ¡Prou que tremola, home! Fins ja té por de trobarse en Barnades a l'escudella o de que Don Rolando el faci insultar. Però'l de Bianya—l'antéctic—l'anima molt.